

**Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2025/2023
22.11.2023. године
Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА, чији је пуномоћник Миодраг Јањић, адвокат из ..., против тужене Школе за негу лепоте Београд из Београда, коју заступа Државно правобранилаташтво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 91/23 од 02.02.2023. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 91/23 од 02.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 91/23 од 02.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 1055/21 од 26.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од 01.09.2021. године до 30.09.2021. године, исплати износ од 3.275,00 динара за септембар 2021. године са законском затезном каматом од 05.10.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 91/23 од 02.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за септембар 2021. године исплати износ од 3.275,00 динара почев од 06.10.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке тако што је одбијен захтев тужиље за исплату законске затезне камате на досуђени износ главног

дуга за период од 05.10.2021. године до 06.10.2021. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију побијајући је у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права имајући у виду да је о питању накнаде трошкова превоза тужиле у конкретном случају одлучено у складу са правним ставом Врховног касационог суда донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016. године. О захтеву тужиле за накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада одлучено је уз примену материјалног права и одредби Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика које не одступа од судске праксе, у којој је расправљено питање права запослених на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и заузето становиште да им припада право на исплату ових трошкова у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужена уз ревизију не прилаже судске одлуке у којима је о истом чињенично-правном питању одлучено на другачији начин. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате трошкова превоза поднета је 28.10.2021. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 3.275,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић